

UCZNIOWIE MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026

Adwent – okres Narodzenia Pańskiego – niedziele zwykłe II-VI

CYKL A | CZĘŚĆ 1

UCZNIOWIE-MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026

Cykl A

CZĘŚĆ 1

UCZNIOWIE-MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026
Adwent – okres Narodzenia Pańskiego – niedziele zwykłe II-VI

Cykl A

CZĘŚĆ 1

Redakcja: ks. *Michał Dąbrówka*

Wydział Duszpasterstwa Ogólnego
Kurii Diecezjalnej w Tarnowie

© by Wydawnictwo Biblos, Tarnów 2025

Nihil obstat
Tarnów, dnia 12.11.2025 r.
ks. prof. dr hab. Janusz Królikowski

Imprimatur
OW-2.2/40/25, Tarnów, dnia 12.11.2025 r.
Wikariusz generalny
† Stanisław Salaterski

Projekt okładki:
Mateusz Kowal

Wydział Duszpasterstwa Ogólnego
Kurii Diecezjalnej w Tarnowie
ul. Piłsudskiego 6, 33-100 Tarnów
tel. 14-63-17-380
e-mail: wydzdusz@diecezja.tarnow.pl

Druk: Poligrafia Wydawnictwa Biblos

ISBN (online) 978-83-8354-246-1

Biblos
WYDAWNICTWO

Plac Katedralny 6, 33-100 Tarnów
14 621 27 77

biblos@biblos.pl
www.biblos.pl
[@wydawnictwobiblos](https://www.facebook.com/wydawnictwobiblos)

SPIS TREŚCI

WPROWADZENIE DO PROGRAMU DUSZPASTERSKO-HOMILETYCZNEGO NA ROK 2025/2026 ...	7
ADWENT – TEMATY HOMILII	9
I NIEDZIELA ADWENTU – 30.11.2025	11
II NIEDZIELA ADWENTU. DZIEŃ MODLITWY I POMOCY MATERIALNEJ KOŚCIOŁOWI NA WSCHODZIE – 07.12.2025	17
UROCZYSTOŚĆ NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP – 08.12.2025	26
III NIEDZIELA ADWENTU „GAUDETE” – 14.12.2025	31
IV NIEDZIELA ADWENTU – 21.12.2025	37
OKRES NARODZENIA PAŃSKIEGO – TEMATY HOMILII	45
UROCZYSTOŚĆ NARODZENIA PAŃSKIEGO – 25.12.2025	48
– MSZA ŚWIĘTA W NOCY („PASTERKA”)	48
– MSZA ŚWIĘTA W DZIEŃ	55
ŚWIĘTO ŚW. SZCZEPANA – 26.12.2025	62
ŚWIĘTO ŚWIĘTEJ RODZINY JEZUSA MARYI I JÓZEFA ZAKOŃCZENIE ROKU JUBILEUSZOWEGO W DIECEZJI – 28.12.2025	70
ZAKOŃCZENIE STAREGO ROKU – 31.12.2025	76

UROCZYSTOŚĆ ŚWIĘTEJ BOŻEJ RODZICIELKI MARYI. ŚWIATOWY DZIEŃ MODLITW O POKÓJ – 01.01.2026	81
II NIEDZIELA PO NARODZENIU PAŃSKIM – 04.01.2026	87
UROCZYSTOŚĆ OBJAWIENIA PAŃSKIEGO. DZIEŃ DZIEŁA MISYJNEGO DIECEZJI TARNOWSKIEJ I MISYJNY DZIEŃ DZIECKA – 06.01.2026	95
ŚWIĘTO CHRZTU PAŃSKIEGO – 11.01.2026	103
OKRES ZWYKŁY (CZ. 1) – TEMATY HOMILII	110
II NIEDZIELA ZWYKŁA. TYDZIEŃ MODLITW O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN – 18.01.2026	112
III NIEDZIELA ZWYKŁA – 25.01.2026	118
IV NIEDZIELA ZWYKŁA – 01.02.2026	124
ŚWIĘTO OFIAROWANIA PAŃSKIEGO. ŚWIATOWY DZIEŃ ŻYCIA KONSEKROWANEGO – 02.02.2026	133
V NIEDZIELA ZWYKŁA – 08.02.2026	139
VI NIEDZIELA ZWYKŁA – 15.02.2026	144

WPROWADZENIE

Tytuł [...] „Uczniowie-misjonarze” nawiązuje do [...] tytułu ostatniej części *Relatio finalis* rzymskiego synodu zakończonego w 2024 roku. U podstaw jest papieskie używanie tego zwrotu wyraźnie po to, by uświadomić i pamiętać, że nie można być uczniem Chrystusa bez dawania o Nim świadectwa, a równocześnie nie da się być misjonarzem Chrystusa bez stałego czerpania ze szkoły Chrystusa. Stąd, podobnie jak myśl przewodnia Jubileuszu 2025 „Pielgrzymi nadziei”, również hasło programu duszpasterskiego „Uczniowie-misjonarze” przypomina ważny aspekt tożsamości chrześcijanina i jego misję, że jako dzieci Boże jesteśmy Chrystusowymi uczniami i zarazem misjonarzami, ale też to, że uczniem-misjonarzem Chrystusa trzeba się ciągle stawiać. Tym bardziej aktualnie, wobec trudnych uwarunkowań i wezwań, które ujawniają się dziś w życiu osobistym, rodzinnym i parafialnym, powinniśmy zadbać o lepszą jakość bycia uczniem-misjonarzem Chrystusa, by być bardziej wiernym, gorliwym i zaangażowanym w dzieło wzrostu i stawiania się na miarę naszego Pana i Mistrza. Domaga się to życia Jego słowem, przeżywania Jego obecności, czerpania z niej, naśladowania Go we wszystkim, by trwać w zjednoczeniu z Nim i przedłużać Jego zbawcze posłannictwo.

Mając tego świadomość, twórcy programu wyraźnie sugerują duszpasterzom i wiernym, by w centrum całego procesu formacyjnego było działanie na rzecz kształtowania i rozwoju osobowej więzi z Jezusem. Słuszność i aktualność tego formacyjnego fundamentu stale się ujawnia we wszelkich analizach aktualnej sytuacji Kościoła, rodziny chrześcijańskiej i życia wiernych. To jest klucz do wzrastania i rozwoju nowego człowieka ku wyżynom nieba i na miarę oczekiwań Boga. Jeśli w sercu chrześcijanina jest żywa wiara, to spogląda na życie w świetle objawionej prawdy, nie trzeba go motywować do korzystania z Bożej łaskowości, żyje miłością Boga, w Nim pokłada nadzieję, inaczej widzi sens swego

życia, wszelkiego cierpienia i znoju, pragnie być uczniem Chrystusa i Jego apostołem.

W tej perspektywie ujawnia się znaczenie kerygmatu w procesie formacyjnym. Na nim trzeba oprzeć odnowę chrześcijańskiej egzystencji i przepowiadania Kościoła. Powinni to zobaczyć i uznać zwłaszcza wszyscy duszpasterze i katechizujący. Zgodnie z podpowiedzią papieża Franciszka trzeba zadbać o to, „żeby [przepowiadanie] wyrażało zbawczą miłość Boga, uprzednią w stosunku do moralnych i religijnych zobowiązań; żeby nie narzucało prawdy i odwoływało się do wolności; żeby miało pewne cechy radości, bodźca, żywotności i harmonijnej pełni, niesprowadzającej przepowiadania do kilku doktryn, czasem bardziej filozoficznych niż ewangelicznych. Domaga się to od ewangelizatora niektórych postaw, pomagających lepiej przyjąć orędzie: bliskości, otwarcia na dialog, cierpliwości, serdecznego przyjęcia, które nie potępia” (EG 165).

(bp A. Czaja, *Elementarz chrześcijańskiej formacji. Uczniowie-misjonarze*, w: *Uczniowie-misjonarze. Program duszpasterski Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2025/2026*, zeszyt teologiczno-pastoralny, Opole 2025, s. 14-15)

ADWENT

Profil Chrystusa Nauczyciela

„[Pierwsi naśladowcy Jezusa] czuli się przyciągnięci mądrością słów Jezusa, Jego dobrocią w traktowaniu ludzi, mocą Jego cudów. Poprzez wrażenie, które wywarła na nich Jego osoba, przyjęli dar wiary i zostali uczniami Jezusa” (Aparecida, nr 21).

I niedziela Adwentu – Oczekiwanie na Nauczyciela

Orędzie: Jezus może nas nauczyć czegoś naprawdę ważnego – czegoś, co może zmienić całe nasze życie. Dlatego warto wyjść Mu na spotkanie.

II niedziela Adwentu. Dzień modlitwy i pomocy materialnej Kościołowi na Wschodzie – Namaszczoney Nauczyciel

Orędzie: Jezus jest nauczycielem pełnym Ducha, pełnym wiedzy i życiowej mądrości, udzielającym głębokich rad i odważnie broniącym wartości, które głosi. Jego wiara jest niezwykła, a ocena rzeczywistości przemyślana. Nie ulega pozorom ani nie kieruje się pogłoskami (zob. Iz 11,2-3). Przygarnia nas ku chwale Boga (zob. Rz 15,7).

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP – Nauczyciel i dawca świętości

Orędzie: Jezus – Święty Boży – jest dla nas nauczycielem i dawcą świętości. Udziela nam jej przez paschalne misterium, do którego mamy dostęp przez sakramenty.

III niedziela Adwentu (Gaudete) – Nauczyciel wymagający cierpliwości

Orędzie: Jezus jest nauczycielem, który chce nas nauczyć życia, czyli uformować. Jednak wiąże się to niejednokrotnie z trudnymi doświadczeniami, które oczyszczają i pomagają wzrastać.

IV niedziela Adwentu – *Nauczyciel najgorszych*

Orędzie: Jezus jest nauczycielem, który przychodzi do najgorszych i niesfornych uczniów, którymi wszyscy jesteśmy. Można Go nazwać „Nauczycielem najgorszych”. Przychodzi, bo wierzy w nas. Wie, że jesteśmy w stanie dać z siebie o wiele więcej.

I NIEDZIELA ADWENTU – 30.11.2025

*I czyt. Iz 2,1-5; Ps 122; II czyt. Rz 13,11-14;
Ew. Mt 24,37-44*

Proponowane pieśni:

Na wejście – „Niebioso, roś spuśćcie nam z góry”

Na przygotowanie darów – „Grzechem Adama”

Na komunię – „Pan zstąpił z nieba”

Na uwielbienie – „Czego chcesz od nas, Panie”

Na zakończenie – „Hejnał wszyscy zaśpiewajmy”

Wprowadzenie do Mszy Świętej

Nietrudno zauważyć, że tej niedzieli wiele się zmienia w naszym Kościele. Zmieniły się pieśni i kolor szat liturgicznych. To znak, że rozpoczynamy dziś Adwent – czas radosnego oczekiwania na przyjście Pana. Wraz z Adwentem rozpoczynamy także nowy rok duszpastersko-formacyjny, który tym razem będziemy przeżywać pod hasłem: „Uczniowie-misjonarze”. Skoro zaczyna się coś nowego, to dołożymy wszelkich starań, aby ten czas dobrze wykorzystać. Niech nas w tym umacnia Najświętsza Ofiara Chrystusa, którą teraz sprawujemy.

Oczekiwanie na Nauczyciela

Sytuacja egzystencjalna: Wiemy, że Adwent jest czasem oczekiwania na Zbawiciela. Ale tak właściwie czego się po Nim spodziewamy? Czego oczekujemy? Niby chcielibyśmy, żeby coś się zmieniło w naszym życiu, ale co konkretnie?

Orędzie: Jezus może nas nauczyć czegoś naprawdę ważnego – czegoś, co może zmienić całe nasze życie. Dlatego warto wyjść Mu na spotkanie.

Apel: Niech uczestnictwo w roratach będzie konkretnym przejawem wychodzenia na spotkanie Nauczyciela, aby słuchać Jego nauki.

I. Na kogo czekamy?

W sztuce teatralnej pt. *Czekając na Godota* Samuel Beckett [czyt. *Beket*] opowiada historię dwóch bezdomnych włóczęgów – Estragona i Vladimira. Codziennie czekają oni na pojawienie się tajemniczego Godota: człowieka, który – jak uważają – ma odmienić ich nędzne życie. Problem jednak w tym, że sami nie wiedzą, czego konkretnie od niego oczekują. Nie wiedzą, kim jest Godot, jak wygląda, ani czym się zajmuje. Nie wiedzą oni także, gdzie właściwie się z nim umówili. Więc niby na coś czekają, ale tak właściwie to nie wiedzą na co... i czy to w ogóle kiedyś nastąpi.

Bardzo podobnie może być z nami. Wiemy, że Adwent jest czasem oczekiwania na Zbawiciela. Ale tak właściwie to czego się po Nim spodziewamy? Czego oczekujemy? Niby chcielibyśmy, żeby coś się zmieniło w naszym życiu, ale co konkretnie? Bez odpowiedzi na te pytania nasze oczekiwanie nie będzie miało żadnego sensu.

II. Czekamy na Nauczyciela

Z konkretną podpowiedzą przychodzi nam dzisiejsza liturgia słowa. W pierwszym czytaniu usłyszeliśmy zachętę: „Chodźcie, wstąpmy na Górę Pańską do świątyni Boga Jakubowego! Niech nas NAUCZY dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami” (Iz 2,3). Słowo Boże podpowiada nam, że Jezus może nas nauczyć czegoś naprawdę ważnego – czegoś, co może zmienić całe nasze życie. Dlatego warto w czasie tegorocznego Adwentu wyjść Mu na spotkanie.

W Ewangeliach Jezus prawie siedemdziesiąt razy nazwany jest Nauczycielem, Mistrzem czy Rabbim. Właściwie tylko tymi tytułami pozwalał się nazywać (zob. J.H. Prado Flores, *Formacja uczniów*, Łódź 1992, s. 11). W czasie ostatniej wieczerzy sam powiedział do swoich uczniów: „Wy Mnie nazywacie «Nauczycielem» i «Panem» – i dobrze mówicie, bo nim jestem” (J 13,13). A zatem nie czekamy na jakiegoś nieokreślonego Godota, który nigdy nie przyjdzie. Czekamy na Jezusa, który przychodzi, aby nauczyć nas „dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami”.

Mówi nam o tym nie tylko słowo Boże, ale także hasło rozpoczynającego się dzisiaj nowego roku duszpasterskiego, które brzmi: „Uczniowie-misjonarze”. Przypomina nam o naszym podstawowym powołaniu – powołaniu do bycia uczniem Jezusa, który dzieli się swoją wiarą z innymi. Jednak wszystko rozpoczyna się od spotkania z Nauczycielem. Jak mówił papież Franciszek: „Każdy chrześcijanin jest misjonarzem w takiej mierze, w jakiej spotkał się z miłością Boga w Chrystusie Jezusie” (Franciszek, Adhortacja *Evangelii gaudium*, nr 120). A zatem: „Chodźcie, wstąpmy na Górę Pańską do świątyni Boga Jakubowego! Niech nas NAUCZY dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami” (Iz 2,3).

III. Jezus uczy, jak żyć

Bywa tak, że pojawienie się jakiegoś nauczyciela zmienia życie całego narodu. Dla przykładu, Japonia do połowy XIX wieku była krajem dość ubogim i słabo rozwiniętym. Jednym z powodów tego było hermetyczne zamknięcie się społeczeństwa na wszystko, co pochodziło z zewnątrz – na przykład z Europy czy ze Stanów Zjednoczonych. Jednak za czasów panowania cesarza Mutsuhito Japonia otworzyła się między innymi na inżynierów z Zachodu, którzy zaczęli uczyć Japończyków budowy kolei czy nowoczesnych metod uprawy rolnej. Zdobyta wiedza doprowadziła do niezwykłego rozwoju Kraju Kwitnącej Wiśni, którego świadkami jesteśmy aż po dzień dzisiejszy (zob. *Historia Japonii. Okres Meiji [1868-1912]*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Historia_Japonii, dostęp: 18.10.2025).

My dzisiaj nie potrzebujemy wiedzy na temat tego, jak budować kolej i jak jeszcze lepiej uprawiać naszą rolę. To akurat całkiem dobrze nam wychodzi. W tych aspektach dość szybko się rozwijamy. Ale wciąż nie wiemy, jak żyć! Wciąż nie umiemy poukładać sobie życia. Żyjemy w hulankach i pijatykach, w rozpuście i wyuzdaniu, w kłótni i zazdrości (zob. Rz 13,13). Wciąż oblewamy egzamin z życia, a skutki tej niewiedzy są opłakane. Nie tylko w przenośni, ale też i dosłownie, bo nie brakuje między nami tych, którzy płaczą, bo zostali skrzywdzeni przez innych, a nie rzadko i przez samych siebie. Dlatego bardziej niż naukowców i inżynierów potrzebujemy Jezusa – prawdziwego Mistrza, który „nauczy nas dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami”.

IV. Nauka Chrystusa źródłem głębokiego pokoju a nie spokoju

Wszędzie tam, gdzie Jego nauka jest przyjęta i wdrożona w życie, pojawia się najcenniejszy dar, którym jest głęboki pokój. Jak zapowiada prorok Izajasz: „Wtedy swe miecze przekują na lemiesz, a swoje włócznie na sierpy. Naród przeciw narodowi nie podniesie miecza, nie będą się więcej zaprawiać do wojny” (Iz 2,4).

Zauważmy, że wojny i kłótnie między nami nie biorą się same z siebie. Wywołują je konkretni ludzie, których serca są pełne gniewu. Wojny i kłótnie między nami mają swoje źródło w sercach ludzi, w których nie ma pokoju. To serca rozbite, niespokojne, niepoukładane. Może takie właśnie jest dzisiaj twoje serce – rozbite, niespokojne, niepoukładane? Może właśnie dlatego tyle niepokoju jest w tobie i wokół ciebie?

Jezus chce przyjść do nas, by nas nauczyć dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami. On wie, że choć wciąż szukamy spokoju, to jednak ciągle nie mamy pokoju. Szukamy tak zwanego świętego spokoju, czyli przyjemności i braku problemów. Ale często ten „spokój” jest przepełniony egoizmem, a przy tym naznaczony smutkiem, pustką i nudą. Może więc i mamy spokój, ale nie mamy pokoju.

„Gdybyśmy w całej prawdzie spojrzeli na nasze życie, okazałoby się, że źródłem naszych nieszczęść nie są wcale braki materialne, choć niewątpliwie mogą one stać się powodem wielu zmartwień. Źródłem naszych frustracji i rozczarowań nie jest brak zdrowia, choć zmaganie się z chorobą jest niełatwym krzyżem. Tym źródłem nie jest też brak ludzkiej przyjaźni czy nawet brak akceptacji społecznej. Istota naszego szczęścia leży w najgłębszych pokładach naszego jestestwa, a na imię jej pokój. Pokoju na głębinach nie odbierze cierpienie, choroba ani ubóstwo. Dlaczego? Bo tym pokojem jest Chrystus! On jest naszym pokojem, naszym szczęściem i najwyższym dobrem. Tylko Chrystus, który w Eucharystii daje się nam jako Pokarm, może przeniknąć głębinę i zaspokoić wszystkie głody. Bez Niego ludzkie serce zawsze pozostanie niespokojne i niespełnione” (ks. B. Mokrzycki, *Upragniony*, Kraków 2004, s. 108-109).

V. Zachęta do uczestnictwa w roratach

„Chodźcie, wstąpmy na Górę Pańską do świątyni Boga Jakubowego! Niech nas NAUCZY dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami” (Iz 2,3). Niech te słowa proroka Izajasza zachęcą nas do głębokiego przeżycia czasu Adwentu. Potraktujmy je bardzo dosłownie. Wstąpmy więc do świątyni Boga. Tam spotkamy naszego Nauczyciela i usłyszymy Jego naukę. Konkretnym przejawem tego „wstępowania do świątyni Boga” niech będzie nasze uczestnictwo w roratach.

Przychodząc na Mszę Świątą, „wstępujemy do świątyni Boga”, a w czasie liturgii słowa wsłuchujemy się w Jego naukę. Owszem, to wymaga pewnego wysiłku i samozaparcia, zwłaszcza jeśli chcemy to robić codziennie. Ale jednocześnie pomaga nam zachować czujność, do której wzywa nas Jezus w dzisiejszej Ewangelii. Każda Eucharystia jest bowiem ową „chwilą, której się nie domyślamy” (zob. Mt 24,44), kiedy przychodzi do nas Syn Człowieczy, nasz Mistrz i Nauczyciel, aby nas nauczyć dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami. Wykorzystajmy więc tę szansę, jaką dają nam codzienne roraty. Wykorzystajmy ją, aby wychodzić

na spotkanie przychodzącemu Nauczycielowi. Bo jeśli wsłuchamy się w Jego naukę i ją przyjmujemy, będziemy mieli o wiele więcej pokoju niż spokoju.

Modlitwa wiernych

Rozpoczynając święty czas radosnego oczekiwania na przyjście Pana, skierujemy do Boga nasze wspólne prośby:

1. Módlmy się za Kościół święty, aby swoją głęboką duchowością i radykalizmem ewangelicznym wskazywał ludziom na Chrystusa, naszego Mistrza i Pana.
2. Módlmy się za biskupów, kapłanów, diakonów i wszystkich odpowiedzialnych za nauczanie w Kościele, aby pełnili swoją posługę w duchu ofiarnej służby Chrystusowi i braciom.
3. Módlmy się za tych, którym brak głębokiego pokoju serca, aby otwarli się na Chrystusa i poszli Jego ścieżkami.
4. Módlmy się za nasze rodziny, aby każdego dnia wzrastała w nich miłość, wierność i wzajemna uczciwość.
5. Módlmy się za naszych bliskich zmarłych (a szczególnie za N.), aby modlitwa Kościoła wyjednała im chwałę nieba.
6. Módlmy się za nas samych, abyśmy dobrze wykorzystali czas Adwentu przez uczestnictwo w roratach, stając się przez to jeszcze bardziej „uczniami-misjonarzami” Chrystusa.

Bądź z nami, Panie, w wielorakich potrzebach naszych i wysłuchaj naszego wołania, który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Przed rozesłaniem

„Uczniowie-misjonarze” – to hasło, które powinno opisywać każdego i każdą z nas. Niech więc tegoroczny Adwent stanie się dla nas czasem czujnego oczekiwania na najlepszego Nauczyciela, który wie, na czym polega życie i jak odnaleźć w nim głęboki pokój. Niech nas w tym umacnia Boże błogosławieństwo.

ks. Michał Dąbrówka